

L'orgue de Montserrat i la Galilea d'avui

Dll, 26/04/2010 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Escric avui pensant en un bon i estimat amic que tenia moltes reticències davant el Concert d'inauguració de l'orgue del Monestir de Montserrat. He tingut el privilegi d'assistir-hi, i acabo d'arribar ara fa poc amb el convenciment que ha estat un acte de gran bellesa, quaquasi històric m'atreviria a dir, que es situa en la tradició d'un Montserrat que vol ser també referent en el món de l'art i la cultura. L'acte ha comptat amb la presència del secretari d'Estat, cardenal Bertone, el nunci i tots els bisbes catalans, el president de la Generalitat i altres membres del govern i del món polític.

Jo ja n'estic de convençuda que ni Déu ni la Mare de Déu necessiten tot això. I que amb l'Evangeli a la mà, aquests actes ens poden crear fins i tot una certa incomoditat, perquè veiem la necessitat de que la nostra Església sigui més "senzilla", més evangélica.

Però també som fills d'una Església que, amb el seu pecat, ha ajudat a construir Europa. La nostra Galilea d'avui no té res a veure amb la Galilea de Jesús de Natzaret, ni tan sols amb l'Aeròpag de Pau. D'ells ens queda la missió de no renunciar mai a ser "presència creativa" -en paraules de Benet XVI- en la nostra Galilea actual, en els nostres Aeròpags del segle XXI. I això significa sovint cercar per camins difícils, experimentar, reconduïr, arriscar-se, repensar... i no cansar-nos mai de tornar a començar. Sense por.

I és des d'aquesta perspectiva que valoro molt positivament el [concert-acte d'aquest diumenge](#). D'entrada perquè un nou orgue permetrà un millor desenvolupament musical i litúrgic de Montserrat, que ha estat i és espai eclesial, és clar, però també sempre obert i dialogant amb el món de l'art i la cultura,...i ens calen, i molt, aquests espais que uneixen contemplació i gratuïtat i a la vegada tenen una paraula per compartir amb qui cerca honestament.

També perquè Montserrat és patrimoni cordial de molts no creients, o poc creients, o antics creients, fins i tot d'agnòstics convençuts o ateus militants. Es un bé social, del que és bo i necessari que se'n sentin responsables els dirigents del nostre poble. I és bo que hi siguin i ho coneguin, de primer mà. Com es bo que el secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Bertone, mostri la seva satisfacció i proximitat, i citi el Vaticà II i la necessària col.laboració entre humanisme i cristianisme per a fer un món millor.

Perquè el concert, per ell mateix, la música, per ella mateixa, ja són una porta cap a l'experiència espiritual des de l'experiència estètica, des de la bellesa que sorprèn i emociona i ens deixa sense paraules i ens porta fins al llindar del misteri. I el concert d'avui ho estat. Tant la primera part, dedicada exclusivament a l'orgue que ha sonat ric en colors, càlid fins i tot en els seu registres més punyents, com en la segona part amb el Te Deum de Bruckner. Una obra d'una gran tensió i dificultat interpretativa però també amb moments d'una gran intimitat i lirisme. Salvador Mas, a qui es veia feliç de dirigir a Montserrat, ha fet una versió plena de contrastos, acurada, que tant els solistes, com l'Orfeó Català, l'Escolania i, la Capella i l'orquestra Julià Carbonell han fet seva i han mostrar a través d'ella la felicitat que els dona fer música.

Tot ha ajudat. I crec que, al final del Te Deum , quan solistes i cor s'alternaven per repetir des de la més pura intimitat fins al crit més agosarat "In te domine speravi: non confundar in aeternum" - En tu Senyor, espero, que no quedi confós- molts , en aquests moments del nostre món i de la nostra Església, hem unit el nostre cor a les seves veus en una pregària.